

FILM A MOZIKBAN

AZOK, AKIK MEGVÁLTOZTAK,
MINDENT MEGVÁLTOZTATNAK

SÖTÉT ELMÉK

ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

A magával ragadó Sötét elmék-trilógia első részének filmváltozata 2018 augusztusától a Stranger Things és az Érkezés producereitől a mozikban!

„Ha hallod ezt, közénk tartozol.
Ha hallod ezt, ránk fogsz találni.”

Egy titokzatos, halálos betegség. Túlélő gyerekek különleges képességekkel, amiket nem tudnak kontrollálni. Egy világ, melyben elzárják őket. Egy lány, akinek ereje nagyobb minden másnál.

Természetfeletti képessége miatt Ruby Daly hosszú éveket töltött a kormány egyik táborában, ahol félelemre és erejük elnyomására nevelték őt és a hozzá hasonlókat. A lány egy nap végre kiszabadul, és csatlakozik egy csapatnyi szintén különleges fiatalhoz, Liamhez, Charleshoz és Suzuméhoz, akik menedéket keresnek. Azonban hamar rájönnek, hogy a menekülésnél, bujkálásnál többre van szükség: harcolniuk kell. Veszélyeken, szerelmeken, barátságokon, csalódásokon és felemelő pillanatokon át követhetjük, ahogyan Ruby és társai összefognak, és megpróbálják visszaszerezni a jövőjüket – bármi áron. Hiszen ha ők nem segítenek magukon, akkor senki sem.

ALEXANDRA BRACKEN

Arizonában született és élt, később a keleti partra, majd Virginia államba költözött, amikor egyetemre került. A College of William & Mary hallgatója volt. Jelenleg New York City-ben él, egy könyvkiadóban dolgozik, és egy nagy lakásban lakik, amely zsúfolásig van könyvekkel.

A könyv a Sötét elmék-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy izgalmas és félelmetes világ tele veszélyekkel és egy karakteres hősnővel, Rubyval, aki sebezhető, mégis erős.”

Kirkus Reviews

„A világ széthullott, és összeomlott a jövő. Itt már a félelem az úr: veszély leselkedik mindenütt... A regényben váltakoznak a gyors tempójú akciók, a szívszaggató jelenetek és a drámai pillanatok. Mindez pedig úgy, hogy a történet végére szemernyi kétség se férjen hozzá, hogy a második rész elolvasása kötelező.”

Publishers Weekly

„A cselekmény elgondolkodtató és dinamikus egyszerre. Ez a könyv a reménytelenség és a remény véget nem érő harca.”

Romantic Times

„Ez a hihetetlen történet lüktető és döbbenetes. Sci-fi-rajongóknak és a romantikus kalandok kedvelőinek is kihagyhatatlan olvasmány.”

The New York Times

„Ez a lenyűgöző könyv a korlátok és lehetőségek regénye, megmutatja az emberi elme végtelenségét.”

Amazon

SÖTÉT ELMÉK

— részlet —

EGY

GRACE SOMERFIELD volt az első, aki meghalt.

Legalábbis az én osztályomban, negyedikben ő volt az első. Biztos vagyok abban, hogy akkorra már több ezer, ha nem több százezer gyerek halt meg úgy, ahogy ő. Az emberek hamar rájöttek, elége gyorsan összeállt a kép... illetve kitalálták, hogyan kell előttünk sokáig titkolni; addigra már sok idő telt el az első gyerek halála óta.

Amikor végül napvilágra került, hogy gyerekek halnak meg és miért, az én általános iskolámban szigorú szabályokat léptettek életbe; a tanárok és az iskola személyzete nem beszélhetett nekünk az úgynevezett Everhart-kórról. Egy szóval sem említették. A betegséget Michael Everhartról nevezték el; ő volt az első gyerek, aki bizonyíthatóan ebben halt meg. Aztán valaki hamarosan úgy döntött, hogy ideje rendes nevet adni neki. Így lett Idiopathic Adolescent Acute Neurodegeneration – IAAN. Ismeretlen eredetű akut serdülőkori idegsorvadás. Aztán csak Michael-betegségnek hívtuk, amikor kitört nálunk.

A felnőttek, akiket ismertem, ezt a tudást fals mosolyok és ölelések mögé rejtették. Én akkor még a saját világomban éltem: pónilovaim és autógyűjteményem között. Visszatekintve el sem tudom hinni, milyen naiv voltam, mennyi jelet nem ismertem fel, pedig hányszor lett volna alkalmam rájönni; például akkor, amikor apám, aki rendőr, ha hazajött

a munkából, alig tudott rám nézni. Anyám szigorú vitamin-diétára fogott, és soha nem hagyott magamra, néhány per-cig sem.

Másrészt a szüleim mindketten egykék voltak. Nem volt a családban halott unokatestvér, hogy a sürgős figyelmeztetés ilyen úton eljusson hozzánk, és anyám nem hagyta, hogy apám üzembe helyezze a „lélekromboló szemét és esztelen szórakozás hirdetőjét”, amit a többség televíziónak nevez. Így rémisztő hírek sem rengették meg világomat. Ez, plusz az internetes kereséseim feletti CIA-szintű szülői ellenőrzés elég jól megoldotta, hogy inkább az foglalkoztasson, hogyan vannak elrendezve a plüssállatok az ágyamon, mint azzal, hogy meghalhatok a tizedik születésnapom előtt.

Teljesen felkészületlenül ért, ami szeptember tizenötödi-kén történt.

Előző éjjel esett az eső, ezért a szüleim piros gumicsizmát húztak a lábamra, úgy indítottak iskolába. Az órán a dino-szauruszokról beszélgettünk és a dőlt betűs írást gyakorol-tuk, aztán Mrs. Port szokásos megkönnyebbült mosolyával engedett el minket ebédszünetre.

Az aznapi ebéd minden részletére pontosan emlékszem; nem azért, mert Grace-szel szemben ültem az asztalnál, ha-nem mert ő volt az első, és mert nem lett volna szabad meg-történnie. Nem volt olyan idős, mint a nagyszülők. Nem volt rákja, mint anya barátnőjének, Sarának. Nem volt aller-giája, nem köhögött, nem volt rajta sérülés... semmi. Telje-sen váratlanul ért, hogy meghalt, és egyikünk sem értette... amikor megértettük, már túl késő volt.

Grace élénk vitát folytatott arról, vajon légy dermedt-e a gyümölcszseléjébe. A vörös massa remegett a műanyag pohárban, ahogy körbe mutogatta, néha a szélein kibugy-gyant, mert Grace túl erősen markolta. Természetesen min-denki véleményt akart mondani, vajon tényleg légy-e vagy egy cukorka, amit Grace nyomott bele. Én is kíváncsi vol-tam.

– Nem hazudok – mondta Grace. – Én csak...

Elhallgatott. A műanyag pohár kicsúszott az ujjai közül, az asztalra esett. Grace szája tátva maradt, szeme meredten nézett valamire a fejem mögött. Homlokát ráncolta, mintha nagyon figyelne valakire, aki éppen valami bonyolult dolgot magyaráz neki.

Emlékszem, rákérdeztem: – Grace? Jól vagy?

Szeme felfelé rebbant, kilátszott a fehérje egy pillanatra, aztán szemhéja lecsukódott. Grace felsóhajtott, nagyon hal-
kan, olyan gyengén, hogy az ajkára tapadt barna hajszála sem mozdult.

Mindenki dermedten nézte, aki a közelében ült, bár mind ugyanarra gondoltunk: arra, hogy elájult. Egy-két héttel korábban Josh Preston elájult a játszótéren; Mrs. Port megmagyarázta az okát: nem volt elég cukor a szervezetében... vagy valami hasonló hülyeség.

Egy felvigyázó sietett az asztalhoz. A négy öreg hölgy egyike, akik fehér napellenzős sapkában, nyakukban síppal vigyáztak ránk a játszótéren és ebédnél az iskolában. Fogalmam sincs, volt-e az öreg hölgynek bármiféle egészségügyi képzettsége azon kívül, hogy halvány fogalma lehetett az újraélesztésről, de a földre húzta Grace elernyedtestét.

Népes és kíváncsi közönség volt, ahogy fülét Grace élénk rózsaszín pólójára szorította; a nem létező szívhangokat hallgatta. Nem tudom, mit gondolt az öreg hölgy, de kiabálni kezdett, és hirtelen fehér szemellenzők és kíváncsi arcomok vettek körül minket. Csak akkor vettük észre, hogy Grace halott, amikor Ben Cho a tornacsukájával megmozdította az élettelen kezét.

A többi gyerek sikítani kezdett. Az egyik lány, Tess olyan görcsösen sírt, hogy nem kapott levegőt. Apró lábak dobogtak a menza ajtaja felé.

Én csak ültem a helyemen, otthagytam ebédek között, és a zselét néztem, csak néztem abban a műanyag pohárban, és hagytam, hogy végigsibbadjon bennem a rémület, míg

úgy nem éreztem, hogy karom, lábam örökre az asztalhoz fog fagyni. Ha az iskola biztonsági őrre nem jött volna értem és nem vitt volna ki, nem tudom, mennyi ideig maradtam volna ott.

Arra gondoltam: *Grace halott. Grace halott? Igen. Grace halott.*

És még rosszabb lett a helyzet.

Egy hónappal később a Járványügyi és Járványmegelőzési Központ kiadott egy listát, amelyben öt tünetet írtak le, hogy segítsenek a szülőknek felismerni, vajon a gyermeküknél fennáll-e az IAAN betegség kockázata. Akkorra már az osztálytársaim fele halott volt.

Anyám olyan jól elrejtette a listát, hogy csak véletlenül találtam meg, amikor felmáshztam a konyhapultra, hogy megkeressem a csokoládét, amit a sütéshez használt dolgok mögött tartott, elrejtve.

HONNAN TUDJUK, HOGY GYERMEKÜNK VESZÉLYEZTETETT? Ez állt azon a szórólapon. Felismertem a feltűnő, narancsvörös papírt: ezt küldte haza velünk, a néhány életben maradt tanulóval Mrs. Port néhány nappal korábban. Kétszer összehajtotta és három tűzőkapcsot nyomott a széleire, nehogy elolvassuk. RUBY SZÜLEINEK, SAJÁT KEZÜKBE. Ezt írta rá és háromszor aláhúzta. A három aláhúzás már komoly. A szüleim nagyon dühösek lennének rám, ha kinyitnám.

Szerencsére, amikor otthon megtaláltam, már ki volt bontva.

1. Gyermeke hirtelen mogorva és visszahúzódó lesz és/vagy elveszti érdeklődését olyan tevékenységek iránt, amelyekben korábban élvezettel vett részt.
2. A megszokottól eltérően nehézségei támadnak a figyelem fenntartásában, vagy hirtelen rendkívüli figyelemmel koncentrálni feladatokra, amely azzal jár, hogy elveszti időérzékét (nem tudja, milyen régóta belefeledkezett) és/vagy elhanyagolja magát vagy másokkal való kapcsolatait.

3. Hallucinációkat él át, hány, krónikus migrénje van, emlékezetkiesés és/vagy ájulás fordul elő.
4. Hajlamossá válik erőszakos kitörésekre, szokatlanul figyelmetlen, hanyag viselkedés jelenik meg, vagy sérülést okoz magának (magmagyarázhatatlan égés, horzsolás, vágás jelenik meg a testen).
5. Megmagyarázhatatlan, veszélyes magatartás vagy képesség jelenik meg nála, ha önöknek vagy másoknak testi sérülést okoz.

E TÜNETEK BÁRMELYIKÉNEK MEGJELENÉSE
ESETÉN REGISZTRÁLJÁK AZ IAAN.GOV
HONLAPON, ÉS VÁRJANAK! A HELYI
EGÉSZSÉGÜGYI HATÓSÁGOK HAMAROSAN
FELVESZIK ÖNÖKKEL A KAPCSOLATOT, ÉS
A GYERMEKET KÓRHÁZBA VISZIK.

Miután elolvastam a szórólapot, gondosan összehajtogattam, pontosan oda és úgy tettem vissza, ahol és ahogyan volt, aztán a mosogatóba hánytam.

Azon a héten nagyit telefonált, és a maga nevezzük-nevén-amit-a-nevén-kell-nevezni-nagyi módján mindent megmagyarázott nekem. Elmondta, hogy mindenfelé gyerekek hálnak meg, mind velem egyidősek. De az orvosok már dolgoznak a megoldáson, és nem szabad félnem, mert az unokája vagyok, és minden rendben lesz. Azt mondta, legyek jó kislány, és mondjam meg a szüleimnek, ha furcsán érezném magamat. Rákérdezett, hogy megértettem-e.

A dolgok nagyon hamar változtak rosszról rémisztőre. Egy héttel azután, hogy a szomszédságunkban lakó négy gyerek közül hármat eltemettek, az elnök beszédet intézett a nemzethez. Anya és apa a számítógépen előben nézték; én a dolgozószoba ajtaja előtt hallgatóztam.

„Honfitársaim, Amerikaiak!”, kezdte Gray elnök. Rettenetes katasztrófával vagyunk kénytelenek szembenézni, amely nem

csak gyermekeink életét fenyegeti, hanem nagy nemzetünk jövőjét is. Talán vigaszt jelent önöknek a tudat, hogy e nagy szükség idején mi itt Washingtonban programokat dolgozunk ki, amelyek egyrészt azokat a családokat hívatottak segíteni, amelyeket ez a szörnyű tragédia érint, másrészt a gyermekeket, akik szerencsére túléltek ezt.”

Bárcsak láthattam volna az elnök arcát, ahogy ezt mondta, mert azt hiszem, tudta – tudnia kellett –, hogy ennek a fenyegető veszélynek, az elvileg dicsőséges jövőnk előtt álló akadálnak semmi köze azokhoz a gyerekekhez, akik meghaltak. Akiket a föld alá temettek vagy elhamvasztottak, nem tehetnek semmit, csak azok emlékeiben kísérthetnek, akik szerették őket. Eltávoztak közülünk. Örökre.

És az a tünetlista, amit a tanárok összehajtva, összekapcsolva küldtek haza, amit százszor hirdettek a hírekben, ahogy a halottak képei végiggördültek a képernyő alsó sávjában? Sosem azoktól a gyerekektől féltek, akik meghaltak, nem attól rettegetek, milyen üresség marad utánuk.

Tőlünk, a túlélőktől féltek.

KETTŐ

ESETT AZ ESŐ azon a napon, amikor a Thurmond táborba hoztak minket, és esett egész héten, meg az azt követő héten is. Dermesztő hideg eső volt, olyan, ami hó lett volna, ha öt fokkal hidegebb van. Emlékszem, néztem, ahogy az esőcseppek vadul cikázó nyomot hagynak az iskolabusz ablakán. Ha otthon lettem volna, ha szüleim valamelyik autójával utaztam volna, ujjammal követtem volna kanyargós nyomukat a hideg üvegen. Az iskolabuszon azonban hátra volt kötve a kezem, és a fekete egyenruhás férfiak négyünket zsúfoltak egy ülésbe. Alig volt annyi hely, hogy lélegezzünk.

A több mint száz testből kiáramló hő páraréteget vont a busz ablakára, és nem engedte látni a külső világot. Később a gyerekeket a táborba szállító sárga iskolabuszok ablakait fekete festékkel mázolták be. Akkor ez még nem jutott eszükbe.

Az öt órás utazás alatt végig én ültem a legközelebb az ablakhoz, ezért, amikor az eső egy kicsit alábbhagyott, láttam néhány részletet a tájból. Nem sokban különböztek; zöldellő gazdaságok, sűrű erdők. Úgy gondoltam, még nem hagytuk el Virginia államot.

A mellettem ülő lány, akit később a Kékek közé sorolnak, mintha egyyszer felismert volna valamit, mert közelebb

hajolt hozzám, hogy jobban lásson. Kicsit ismerősnek láttam, mintha találkoztam volna már vele a városomban, vagy talán a szomszéd városba való. Azt hiszem, azon a buszon mindenki Virginia államból volt, de ezt nem tudhattam meg, mert az egész utazásra egyetlen főszabály vonatkozott: csend.

Miután előző nap elvittek otthonról, éjszakára a többiekkel együtt valami raktárba csuktak. A helyiségben természetellenes fényesség volt; egy csoportban ültettek minket a mocskos cementpadlóra, és három reflektort irányítottak ránk. Nem alhattunk. A szemem olyan erősen könnyezett a portól, hogy nem láttam a maszatos, sápadt arcokat körülöttem, a távolabb, a fénykörökön kívül álló, minket figyelő katonák arcát még kevésbé. Furcsamód már nem voltak ép, egész, egyszerű férfiak és nők. A félálom szürke kódében kis, rémisztő részletekben érzékeltem őket: a cipőkrém olajbűze, a merev bőr nyikorgása, ajkuk undorral rándulása. Bakancsorr, ahogy az oldalamba rúg és kényszerít, hogy ébredjek, ne aludjak el.

Másnap reggel az utazás teljes csendben történt; nem volt más hang a buszon, csak a katonák rádiója szólt időnként, és a busz hátuljában páran sírtak. Az ülésünk végén ülő gyerek a nadrágjába vizelt, de nem szólt a mellette álló vörös hajú PSF-esnek. Mert ez a PSF-es pofon vágta, amikor reklamált, hogy egész nap nem kaptunk enni.

A padlóra feszítettem csupasz talpamat, próbáltam mozdulatlanul tartani a lábamat. Az éhségtől az én fejemben is furcsa érzések kavargtak; időnként felbukkantak ezek a gondolatok, és még a rémület hullámainál is erősebbek voltak. Nehéz volt koncentrálni, még nehezebb mozdulatlanul ülni; úgy éreztem, mintha összemennék; próbáltam belesimulni az ülésbe, és teljesen észrevehetetlenné válni. Kezem zsibbadni kezdett, olyan sokáig voltam mozdulatlan. Igyekeztem egy kicsit tágítani a műanyag szalagon, amivel a csuklómat kötötték össze, de csak még mélyebben vágott a bőrömbbe.

– Psi Special Forces, azaz Pszí Különleges Erők – így nevezte meg magát és a többieket a buszsofőr, amikor felvett minket a raktárnál.

– A PSF parancsnoka, Joseph Taylor utasítására velünk kell jönnötök.

Bizonyítékul felmutatott valami papírt, szóval gondoltam, tényleg így volt. Amúgy is azt tanították nekem, hogy a felnőttekkel ne vitatkozzak.

A busz nagyot zökkent, amikor letért a keskeny útról, és bekanyarodott egy kisebb földútra. A rázkódásra felébredt, aki olyan szerencsés vagy fáradt volt, hogy sikerült elaludnia. A zötykölődésre a fekete egyenruhások is felélénkültek. A férfiak és a nők is kihúzták magukat, és figyelmük gyakran rebtent a szélvédő felé.

Előbb a magas kerítést láttam meg. A sötétedő szürke égbolt mindent borongós sötétkékbe vont, azt nem. A kerítés ezüstös fényben ragyogott, ahogy a szél átsüvített a résein. Ablakom alatt több tucat ember, férfiak, nők egyenruhában, gyors kocogásban kísérték a buszt. A PSF-esek a kapunál, az őrbódében felálltak, és tisztelegtek a sofőrnek, ahogy az elhúzott mellettük.

A busz nem sokkal később megállt, és őreink kényszerítettek minket, hogy teljesen mozdulatlanul üljünk, amíg a tábor kapuja becsukódik mögöttünk. A kapuzár mennydörgésszerű csattanással került a helyére, miután a kapu két szárnya összeért. Nem a mienk volt az első busz... Az első busz évekkel ezelőtt érkezett. És nem is mi voltunk az utolsók. Még három év telt el, mire a táborba zártak létszáma elérte a maximumot.

Egy lélegzetvételenyi mozdulatlanság volt, aztán egy fekete esőgalléros katona feltépte a busz ajtaját. A sofőr keze mozdult, behúzta a kéziféket... ezzel elosztatott minden reményt, hogy ez csak egy rövid megálló.

Hatalmas termetű férfi volt, olyan, akiből kinéznénk, hogy gonosz óriást játszik valami filmben, vagy gazemberfigurát alakít rajzfilmben, ilyesmi. A PSF-es nem tolta hátra

a csuklyáját, így nem lehetett látni az arcát, a haját, semmit, amiből később felismerhetném. Azt hiszem, ez nem is számít. Nem a maga nevében beszélt. A tábor hatóságát képviselte.

– Felálltok és fegyelmezetten elhagyjátok a buszt – üvöltött. A sofőr próbálta a mikrofont nyújtani neki, de a katona félrelökte a kezét. – Tizes csoportokba rendeződtök, bevisznek benneteket tesztre. Ne próbáljatok futni! Ne beszéljete! Ne csináljatok semmit, amire nem kaptok utasítást! Aki nem tartja be ezeket a szabályokat, az büntetést kap.

Tízévesen a fiatalabbak közé tartoztam azon a buszon, de voltak nálam kisebbek is. Úgy láttam, a többség tizenkét éves volt, sőt, tizenhárom évesek is voltak közöttünk. A katonák szemében égő gyűlölet és bizalmatlanság engem megfélemlített, de az idősebbekben lázadást szított.

– Basszál egyedül! – kiáltott valaki a busz hátuljából.

Mindenki egyszerre fordult hátra, éppen időben, hogy lássuk, ahogy a tűzvörös hajú PSF-es nő puskatussal a kamasz arcába csap. A fiú felsikoltott a fájdalomtól és a meglepetéstől, amikor a katonanő még egyszer ugyanúgy ütött. Láttam, ahogy szájából kevés vérpermet áradt ki a következő, dühös levegővételnél. Hátrakötött kézzel képtelen volt védekezni. Egyszerűen el kellett viselnie.

Elkezdték kiterelni a kölyköket a buszból; egyszerre egy ülésnyi négy embert, de én még mindig azt a fiút néztem. Mintha néma, mérgező dühből vont volna felhőt maga köré. Nem tudom, megérezte-e, hogy bámulom, vagy micsoda, de az a fiú megfordult és rám nézett. Bólintott, mintha biztatást akarna adni. Aztán rám mosolygott, és megláttam véres fogát. Éreztem, hogy valaki felránt, kiragad az ülésből, és a következő pillanatban már a busz nedves lépcsőin csúsztam lefelé, és kibuktam a szakadó esőbe. Egy másik PSF-es felállított, és két, körülbelül velem egykorú lány felé irányított. Ruhájuk úgy tapadt rájuk, mintha régi, levedlendő bőruk lenne; áttetszőn lógott rajtuk.

Körülöttünk nagyjából húsz PSF-es lehetett, a gyerekek rendezett sorai körül rajzoltak. Lábfejemet teljesen elborította a sár; vacogtam pizsamámban, de senkit nem érdekelt, senki nem figyelt fel rám, és senki nem vágta le a kezünkről a műanyag kötözőpántot. Csendben, nyelvünkre harapva vártunk. Felnéztem a felhőkre, arcomat a sűrű eső felé fordítottam. Mintha az ég darabonként hullna le ránk.

Az utolsó négyes csoportokat emelték le a buszról, ejtették a földre, köztük a sérült arcú fiút. Őt hagyták legutoljára; egy üres tekintetű szőke lány mögött terelték kifelé. Alig láttam őket a szakadó esőben, a busz bepárásodott ablakai mögött, de biztos voltam abban, hogy láttam, amint előrehajol, és súg valamit a lánynak, amikor a lány a busz első lépcsőjére lépett. A lány bólintott, álla alig észrevehetően, gyorsan mozdult. Abban a pillanatban, ahogy lába a sáros földre ért, jobbra ugrott ki, el a legközelebbi PSF-es keze alatt. Az egyik PSF-es félelmetes hangon bődült fel:

– Megállni!

De a lány csak futott tovább, egyenesen a kapu felé. Mindenki rá figyelt, senki sem nézte a fiút, aki még a buszon volt. Csak én. A fiú lassan, óvatosan csúszott le a lépcsőn, fehér csuklyás felsőjének eleje csupa vér volt. Ugyanaz a PSF-es segítette le, aki megütötte; a többieknek is ő segített leszállni. Néztem, ahogy a katonanő ujjai a karjára fonódnak, könyökét markolja, és én is éreztem még szorítását felhorzsolts bőrömon. Néztem, ahogy a fiú a PSF-es felé fordul, és mond neki valamit. Arca a tökéletes nyugalom maszkja.

Néztem, ahogy erre a PSF-es rögtön elengedi a karját, előveszi a pisztolyát, és szó nélkül – a szeme sem rebbent – a pisztolycsövet a szájába vette, és meghúzta a ravaszt.

Nem tudom, én sikítottam-e hangosan, vagy az a katonanő ébredt rá arra, hogy mit tesz, bár a ráébredéssel két másodpercet elkésett; már nem tudta megállítani. Az a kép... az arca – leesett álla, koponyájából kidülledő szeme, a hirtelen petyhüdtté vált bőr megremegése – úgy égett bele

a levegőbe, mintha egy fényérzékeny filmet túl sokáig tettek volna ki a busz oldalára csapódó rózsaszín, homályos vér és hajcsomók látványának.

A mellettem álló gyerek elájult, aztán kivétel nélkül mindenki sikított.

A PSF-es pontosan akkor zuhant a földre, amikor a lányt leterítették. Az eső lemosta a katona vérét a busz ablakáról és sárga oldaláról, előbb megnyúltak a sötét vonalak, aztán eltűntek teljesen. Nagyon gyorsan.

A fiú csak minket nézett.

– Fussatok! – kiáltotta; betört foga látszott. – Mire vártok? Fussatok! Fussatok!

És az első dolog, ami eszembe jutott, nem az volt, hogy *Mi vagy te?*, és nem is az, hogy *Miért?*

Hanem az, hogy: *De nekem nincs hová mennem.*

Olyan pánik tört ki, mintha az egész buszt felrobbantották volna. Voltak gyerekek, akik a felszólítás szerint a kerítés felé iramodtak, de útjukat állta a sorfal; fekete ruhás katonák jelentek meg szinte a semmiből. A többség azonban csak állt, sikított és sikított és sikított, és közben zuhogott az eső, és a sárba tapadt a lábuk, mintha a föld szívta volna magához őket. Egy lány a vállával a földre lőkött, ahogy a többi PSF-es a fiú felé rohant, aki még mindig ott állt a busz ajtajában. A többi katona ránk üvöltött, hogy ülünk a földre és ne moccanjunk. Azt tettem, amit mondtak.

– Narancs kód! Narancs kód! – hallottam valamelyiküket az adóvevőbe üvölni. – Helyzet van a főkapunál. Narancs riasztást kell...

Csak akkor mertem újra felnézni, miután újra összereltek minket, és a sebesült arcú fiút a földre teperték. Akkor mertem belegondolni, és a hideg végigfutott a hátamon a gondolattól, vajon ő az egyetlen közöttünk, aki ilyesmire képes, vagy vannak mások is. Vagy mindenki azért van itt, mert képesek elérni, hogy valaki más így ártson magának.

Én nem – vibrált az agyamban –, én nem, nem vagyok ilyen, tévedés történt, tévedtek.

Ürességet éreztem magamban, mintha a mellkasomban kongó úr lett volna; néztem, csak néztem, ahogy az egyik katona festékspray-vel hatalmas X-et fest a fiú hátára. A fiú csak azért hagyta abba az üvöltést, mert két PSF-es fekete maszkot húzott arca alsó felére... mintha kutyára tettek volna szájkosarat.

A feszültség úgy gyöngyözött a bőrömmön, mintha kivert volna a verejték. Végigmeneteltettek a táboron az egészségügyi körlet felé, hogy csoportokra osszanak minket. Menetelés közben láttunk más gyerekeket, akik az ellenkező irányba haladtak; nyomorúságos fabarakkok felől érkeztek. Mindegyikük fehér egyenruhát viselt, hátukon más-más színű X-szel, felette feketével írt szám. Öt különböző színt láttam: zöldet, kéket, sárgát, narancsszínt és vöröset.

A zöld és kék X-esek szabadon járkálhattak, karjukat tesztük mellett lóbálva. Azok, akiket halványsárga, narancsszín vagy vörös X-szel jelöltek meg, kénytelenek voltak kezükön és lábukon fémbilincsekkel vonszolni magukat; hosszú lánc kötötte össze őket. A narancsszín X-et viselőkön szájkosárszerű maszk volt.

Éles fénybe, száraz levegőre tereltek minket; a tépett papírtáblán az EGÉSZSÉGÜGYI KÖRLET felirat állt. Orvosok és ápolók álltak a folyosó teljes hosszában; grimaszolva, fejüket ingatva néztek minket. A sakktáblamintában lerakott padlólapok csúszósak lettek a lehullott esővíztől és tapadó sártól, és minden erőmet össze kellett szednem, hogy el ne csússzak. Orromat fertőtlenítő alkohol és hamis citromillat töltötte be.

Jobbra-balra üres ágyak és petyhüdtén lógó fehér függönyök; aztán egyesével haladtunk felfelé egy sötét beton lépcsőházban, az emeletre. *Nem volt köztünk egyetlen Narancsvörös sem. Egyetlen Vörös sem.*

Éreztem, hogy gyomrom összeszorul; émelyegtem, borzongtam egyszerre. Folyton azt az arcot láttam magam előtt,

a katonanő arcát, abban a pillanatban, amikor meghúzta a ravaszt, és a véres haját, ami a lábamnál toccsant a földre. És anyám arcát is magam előtt láttam, amikor a garázsba zárt. És nagymama arcát.

El fog jönni, gondoltam. Nagymama el fog jönni, és helyre teszi anyát és apát, és aztán kiszabadít engem. El fog jönni, el fog jönni, el fog jönni...

Az emeleten végre levágták a kezünkről a műanyag pántot, és megint szortíroztak minket. A társaság felét a folyosó jobb oldalára küldték, a másik felét balra. Mindkét oldal ugyanolyannak látszott: néhány csukott ajtó, a folyosó végén egy kis ablak. Egy pillanatig nem csináltam mást, csak néztem, ahogy a keskeny, párás üveget veri az eső. Aztán a bal oldali ajtó halk nyikorgással kinyílt, és pufók, középkorú férfiarc jelent meg. Ránk pillantott, aztán súgott valamit az egyik PSF-esnek, aki csoportunk elején állt. Egyre több ajtó nyílt ki, egyszerre újabb felnőttek jelentek meg. Fehér köpenyükön kívül a gyanakvó tekintet volt közös bennük.

A PSF-katona szó nélkül vonszolni és lökdösni kezdte a gyerekeket a fehér köpenyesek és rendelők felé. A sorból hallatszó zavart, nyugtalan hangokat a hangszórókból megszólaló átható zaj némította el. Lábujjhegyről visszazökentem a sarkamra, néztem, ahogy egyik ajtó a másik után csukódik be, és arra gondoltam, vajon viszontlátom-e még azokat, akik bementek.

Mi a baj velünk? Úgy éreztem, mintha nedves homokkal lenne tele a fejem. A sebesült fiú sehol sem volt, de emléke végigkísért a táboron. Vajon azért hoztak minket ide, mert úgy gondolják, mi is megfertőződünk az Everhart-betegséggel? Úgy gondolják, hogy meg fogunk halni?

Hogyan tudta az a fiú rávenni a PSF-est, hogy azt tegye, amit tett?

Ahogy ott álltam, éreztem, hogy egy kéz csusszan a kezembe; annyira remegett, hogy belefájdultak az ízületeim. A lány – ugyanaz, aki odakint lelökött a sárba – szúrós

szemmel nézett rám. Sötétszőke haja a koponyájára tapadt, felső ajkának széle és orra között íves, rózsaszín heg húzódott. Szeme villant, és amikor megszólalt, láttam, hogy levágták a fogszabályozója drótját, de a fogán hagyták a felragasztott fémlapocskákat.

– Ne rettegj! – súgta. – Ne hagyd, hogy lássák, mennyire félsz.

A kabátján lévő kézírásos címke felirata szerint SAMANTHA DAHL. A címke a gallérja hajtókáján volt, hátul, mintha mellékes lenne, csak afféle utógondolat.

Összeért a vállunk, elég közel álltunk egymáshoz, hogy összekulcsolt ujjainkat elrejtette pizsamám és az ő lila pufi dzsekijének uja. Aznap reggel gyűjtötték be, amikor értem jöttek; ő éppen iskolába indult. Ennek egy napja, szóval tegnap volt, de emlékszem, hogy sötét szemében gyűlölet égett, ahogy ott kuporgott a furgon hátuljában, ahová bezártak minket. Nem sikítózott, mint a többiek.

A gyerekek, akik korábban eltűntek az ajtók mögött, most kiléptek; szürke pulóver és rövidnadrág volt a kezükben. Nem álltak vissza közénk a sorba, lefelé terelték őket, mielőtt bárki beszélhetett volna velük, mielőtt bárki kérdően nézhetett volna rájuk.

Nem tűnik úgy, mintha fájdalmat okoztak volna nekik. Alkoholos filctoll festékének szagát éreztem rajtuk és még valamit, ami lehetett injekció előtti bőrfertőtlenítő alkohol, de egyikük sem vérzett, egyikük sem sírt.

Amikor végül a lányra került a sor, az elöl álló PSF-es éles rántással szétválasztott minket. Vele akartam bemenni, azt akartam, hogy együtt nézzünk szembe azzal, ami oda-bent van. Minden jobb lehet annál, hogy megint egyedül kelljen lennem, támasz nélkül úgy, hogy nincs kibe, nincs mibe kapaszkodnom.

Kezem olyan erősen remegett, hogy kénytelen voltam karba fonni, könyökömet markolni. Ott álltam a sor elején; a PSF-es fényes fekete bakancsa és az én sáros lábujjaim

között húzódó sakktáblamintás padlólapokat néztem. Végtelenül fáradt voltam, hiszen előző éjszaka le sem hunytam a szememet; a katona cipőpasztájának szagától még jobban elhomályosult a tudatom.

Aztán engem szólítottak.

Félhomályos rendelőben találtam magamat; feleakkora volt, mint az otthoni, rendetlen szobám. Nem emlékszem arra, hogyan léptem be a helyiségbe.

– Név?

Vizsgálóasztalt láttam, és a felette lógó furcsa, glóri alakú szürke gépet.

A fehér köpenyes ember arca az asztalon lévő laptop mögül bukkant elő. Törékeny alkatú férfi volt, vékony, ezüsteretes szemüvege mintha minden hirtelen mozdulatnál le akarna esni az orráról. Hangja szokatlanul magas; szinte nem is mondta, hanem vinnyogta a szavakat. A csukott ajtóhoz nyomtam hátamat, minél nagyobb távolságot akartam tartani köztem, az idegen és a gép között.

A fehér köpenyes követte tekintetem irányát. Láttá, hogy a vizsgálóasztalt nézem.

– Az egy átvilágító berendezés. Nem kell félni tőle.

Bizonyára nem látszott rajtam a megnyugvás, mert folytatta.

– Volt már eltörve csontod, beütötted a fejedet? Tudod, mi az a CT?

Türelmes hangja hatására egy lépést tettem felé. Fejemet ingattam.

– Egy perc és szólok, hogy feküdj fel arra az ágyra, és azzal a géppel ellenőrzöm, hogy biztosan minden rendben van-e a fejeddel. De előbb meg kell mondanod a nevedet.

...hogyan biztosan minden rendben van-e a fejeddel...

Honnan tudta...?

– A neved?

– Ruby – feleltem, aztán betűznöm kellett neki a vezetéknévemet.

Ekkor gépelni kezdett, ez egy pillanatra elvonta a figyelmét. Tekintetem újra a gépre siklott, és arra gondoltam, milyen fájdalmas lehet, ha belenéznek a fejembe. Az járt az eszemben, vajon meglátja-e, mit tettem.

– A francba, ezek kezdenek ellustulni – átkozódott a fehér köpenyes, inkább magának, mint nekem. – Nem kaptál előbesorolást?

Fogalmam sem volt, miről beszél.

– Amikor elvittek, nem kérdeztek ki? – kérdezte, azzal felállt. A helyiség egyáltalán nem volt tágasnak mondható. Két lépéssel mellém ért, és alig kettőt dobant a szívem, máris teljesen bepánikoltam. – A szüleid jelentették a tüneteidet a katonáknak?

– Tünetek? – sikerült kipréselnem magamból a kérdést.
– Nincsenek tüneteim... nekem nem...

Fejét ingatta, inkább bosszúsnak látszott, mint másnak.

– Nyugodj meg; itt biztonságban vagy. Nem bántalak.

A fehér köpenyes beszélt, csak beszélt; hangja egyenletes volt, nyugodt, szemében vibrált valami. Begyakorolt mondatoknak éreztem a szöveget.

– Nagyon sokféle tünet van – magyarázta; azzal lehajolt, hogy egyenesen a szemembe nézhessen. Csak ferde fogait láttam, és a szeme körüli sötét karikákat. Lehelete kávé- és borsmentaillatú volt. – Nagyon sokféle... gyerek van. Felvételt készítek az agyadról, és annak alapján olyan csoportba tudunk beosztani téged, ahol hozzád hasonló gyerekek vannak.

Fejemet ingattam.

– Nekem nincs semmilyen tünetem! Nagyi el fog jönni, higgye el nekem, eljön értem a nagymamám... és ő is elmondja majd. Kérem!

– Mondd csak, édes, nagyon jó vagy matekból, és szersz fejtörőket megoldani? A zöldek hihetetlenül okosak, és elképesztően jó a memóriájuk.

Az udvaron látott gyerekek jutottak eszembe, a hátukra festett színes X-ek. *Zöld*, gondoltam. Mi volt a többi szín? *Vörös, kék, sárga és...*

Narancsvörös. Mint a véres arcú fiú.

– Hát, jó – mondta, nagyot szusszanva. – Feküdj szépen fel az asztalra és kezdjük! Kérlek!

Nem mozdultam. Túl gyorsan tolultak a gondolatok a fejembe. Kínszenvedés volt ránézni is.

– Tedd, amit mondtam! – szólt rám, a gép felé biccentve.
– Ne kelljen behívnom katonát!

A gép oldalán a képernyő egyetlen érintéstől életre kelt, aztán a gép fényei is kigyúltak. A szürke kör közepén élénk fehér fény villódzott, előkészült a következő vizsgálatra. Szellőzőnyílásain forró levegő áradt ki, és éles, sípoló hangok hallatszottak belőle, amelyek mintha a bőröm minden pórusába egyszerre szúrtak volna.

Csak arra tudtam gondolni: *Most rá fog jönni. Most rájön, mit tettem velük.*

Hátam megint az ajtóhoz feszült, kezem vakon kereste a kilincset. Minden, amit apám figyelmeztetésül mondott az idegenekkel kapcsolatban, mintha egyszerre vált volna valóra. Ez nem biztonságos hely. Ez a férfi nem jót akar.

Annyira reszkettem, hogy azt hihette, mindjárt elájulok. Vagy arra készült, hogy saját kezűleg kényszerítsen, feltegyen arra a vizsgálóasztalra, és addig tartson ott, amíg a gép rám nem zárul.

Korábban nem voltam kész elmenekülni, de most már igen. Amint ujjaim a kilincsre fonódtak, éreztem, hogy kócos, sötét hajamba markol, és tarkón ragad. A döbbenettől összerementem, amint jéghideg keze forró bőrömhöz ért, de nem attól kiáltottam fel, hanem a koponyám szélén érzett éles fájdalomtól.

Rezzenéstelen tekintettel nézett rám, szeme hirtelen üvegessé vált. De mindenfélét láttam... lehetetlen dolgokat. Egy kéz autó kormányán, fekete ruhás nő hajol előtte,

megcsókol, baseball-labda repül felém, rombusz alakú, végtelen zöld mezőn, kéz csusszan egy kislány hajába... a képek csukott szemhéjamon jelentek meg, mint valami régi film. Emberek és tárgyak képe égett retinámba, és ott maradt; mohó kísértetekként lebegtek szemhéjam mögött.

Nem az enyém, sikította az elmém. Ez nem hozzám tartozik.

De hogyan lehetnek az övéi? Minden kép... Vajon emlékképek? Gondolatok?

Aztán még többet láttam. Egy fiút; ugyanaz a vizsgáló-eszköz van fölötte, a gép villog és füstöl. *Sárga.* Éreztem, hogy ajkam a szavakat formálja, mintha ott lennék, hogy kimondjam. És láttam egy kicsi, vörös hajú lányt egy ehhez nagyon hasonló helyiségben; láttam, ahogy felemeli az ujját és az asztal laptopostól több ujjnyira elemelkedik a padlótól. *Kék* – megint a férfi hangja a fejemben. Egy fiú ceruzát tart a kezében, félelmetesen nagy figyelemmel nézi... és a ceruza lángba borul. *Vörös.* Kártyákat tartanak egy gyerek elé, rajtuk képek és számok. *Zöld.*

Erősen behunytam a szememet, annyira, hogy már szinte fájt, de nem menekülhettem a következő kép előtt... menetelő, szájkosaras szörnyetegek előtt. Magasan fölöttük álltam, az esőverte ablaküvegen át néztem le rájuk, de láttam a kézbilincseket és a láncokat. Mindent láttam.

Nem vagyok olyan, mint ők. Kérem, kérem, kérem...

Térdre rogytam, tenyeremmel a padlócsempére támaszkodtam, próbáltam csillapítani magamat, nehogy összehányjam mindent. A fehérkabátos még mindig a nyakamat fogta.

– Zöld vagyok, zokogtam; hangomat szinte teljesen elnyomta a gép zaja. A fény addig is éles volt, de ekkor már csak felerősítette a szemem mögötti lüktetést. A fehérköpényes ember üres tekintetébe bámultam, és nagyon akartam, hogy higgyen nekem. – Zöld vagyok... kérem... kérem...

De magam előtt láttam anyám arcát, és a mosolyt, ahogy a sérült arcú fiú rám nézett, mintha felismert volna valamit magából bennem. Tudtam, mi vagyok.

– Zöld...

Felnéztem a hangra, amely puhán lebegett le rám. Bámultam, csak bámultam, és ő egyenesen visszabámult, üveges tekintettel. Motyogott valamit, mintha kása lett volna a szájában, mintha a szavakat rágná.

– ...vagyok.

– Zöld... mondta, fejét ingatva. Hangja erősebbnek, határozottabbnak tűnt.

Még a padlón feküdtem, amikor elindult lekapcsolni a gépet, és én annyira megdöbbsentem, amikor visszaült az asztalához, hogy sírni is elfelejtettem. De csak akkor jutott eszembe, hogy levegőt vegyek, amikor fogta a zöld festék-spray-t, és hatalmas X-et húzott egy egyenruha felső hátára, majd átadta nekem.

Minden rendben lesz, győzködtem magamat, ahogy elindultam visszafelé a hideg folyosón, le a lépcsőn, a lányokhoz és az egyenruhás őörkhöz. Engem vártak. Aznap éjjel, ahogy ébren feküdtem a priccsemen, rájöttem, hogy egyetlen esélyem volt a menekülésre... és nem használtam ki.

HÁROM

SAMANTHA – SAM – és én is a 27-es barakkba kerültünk, a többi lánnyal együtt, akik a buszon utaztak, és akiket szintén a Zöld csoportba soroltak. Tizennégyen voltunk összesen, bár másnapra jöttek még húszan. Egy héttel később harminccal megfejték a létszámot, és megnyitották a következő fabarakkot a tábor állandóan ázott és taposott főútja mentén. A priccseket a nevek ábécésorrendjében jelölték ki, ami azt jelenti, hogy Sam közvetlenül fölöttem volt; ez legalább egy kis vigaszt jelentett, mert a többi lány ránézésre egyáltalán nem olyan volt, mint ő. Ők az első éjszakát vagy döbbent némaságban vagy zokogással töltötték. Nekem már nem volt időm a sírásra. Kérdéseim voltak.

– Mit fognak csinálni velünk? – kérdeztem Samtól ságva.

A barakk bal szélső végében voltunk, a sarokban. Az építményt olyan sebtében tákolták össze, hogy nem volt teljesen jó a szigetelés. Időnként jeges fuvallat vagy hó tört be odakintről, befütyült a szél a csendes külvilágból.

– Nemtom – felelte halkan.

Néhány priccsele odébb az egyik lány végre álomba merült, horkolása elnyomta beszélgetésünk hangjait. Amikor egy PSF-es új lakóhelyünkre vezetett minket, szigorú szabályokat állítottak fel, és figyelmeztettek: lámpaoltás után nincs beszélgetés, nincs kimászkalás, senki ne merje használni az „idióta képességeit”, véletlenül se, szándékosan

pedig különösen ne. Ez volt az első alkalom, hogy valakitől az „idióta képesség” kifejezést hallottam, nem az udvarias „tünetek” szinonimát.

– Azt hiszem, addig tartanak itt minket, amíg nem találunk valami gyógymódot – folytatta Sam. – Apám legalábbis ezt mondta, amikor a katonák értem jöttek. A te szüleid mit mondtak?

A kezem még mindig remegett, és valahányszor megpróbáltam becsukni a szememet, csak a fehér köpenyes tudós üveges tekintetét láttam, ahogy egyenesen a szemembe bámul. Szüleim említésére lüktető fejfájásom csak rosszabbodott.

Nem tudom, miért hazudtam. Azt hiszem, könnyebb volt hazudni, mint elmondani az igazat... vagy talán mert úgy éreztem, hogy valamilyen részben mégis igaz.

– A szüleim meghaltak.

Mélyen, hirtelen vett levegőt; felszisszent.

– Bár csak az én szüleim is halottak lennének!

– Ezt nem mondhatod komolyan!

– Ők juttattak ide, nem? – szólt felháborodottan és hangereje veszélyesen emelkedett. – Nyilvánvaló, hogy ők akartak megszabadulni tőlem.

– Nem hiszem... – szólaltam meg, de rögtön elhallgattam. Hiszen nem ez történt velem is? Tőlem is meg akartak szabadulni a szüleim.

– Akárhogy is; ez van. Most már jó így. – Bár nyilvánvalóan nem jó így, és soha nem is lesz az. – Itt maradunk és összetartunk, és amikor kikerülünk innen, oda megyünk, ahová akarunk, és senki nem állíthat meg minket.

Anyám azt szokta mondani, hogy néha elég hangosan kimondani valamit ahhoz, hogy valóra váljon. Én ebben nem voltam ennyire biztos, de ahogy Sam mondta, abban olyan meggyőződés, olyan erő volt, hogy átgondoltam ezt a hozzáállásomat. Hirtelen lehetségesnek tűnt, hogy ez történhet... hogy ha nem mehetek haza, úgy is jó lesz, ha vele

maradhatok. Úgy éreztem, akárhova megy Sam, mindig ösvény nyílik mögötte; csak annyit kell tennem, hogy az ő árnyékában maradjak, a PSF-esek látóterén kívül, a feltűnést kerülve, semmivel nem hívva fel magamra a figyelmet.

Ez így ment öt évig.

Öt év egy egész életnek tűnik, ha az egyik nap kínkeservesen fordul át a másikba, és az ember világa nem terjed tovább a szürke villanykerítésnél, amely két mérföld hosszan veszi körül a sárban álló tábor, a lepukkant épületeket. Thurmondban egy percre sem voltam boldog, csak azért tudtam elviselni, mert ott volt velem Sam. És akkor is ott volt, rosszállón grimaszolva, amikor egyik lakótársunk, Vanessa, metszőollóval próbálta levágni a saját haját, hogy „divatosabb” legyen. („Ugyan kinek?” – dünnyögte Sam – „A saját tükörképének.”) És fura grimaszt vágott a PSF-es háta mögött, aki éppen azért leckéztette, mert megint engedély nélkül beszélt. Sue volt az, aki határozottan, de kíméletesen visszazökkentette a lányokat a valóságba, amikor a képzeletük nagyon elszaladt, és pletykák terjedtek el arról, hogy a PSF-esek elengednek minket.

Sam és én – mi ketten realisták voltunk. Tudtuk, hogy nem jutunk ki a táborból. Az álmodozás újra és újra csalódáshoz vezetett, olyan depis állapothoz, amit nem könnyű lerázni magunkról. Jobb, ha a szürke zónában maradunk, mintsem felzabáljon minket a sötétség.

Két éve éltünk Thurmondban, amikor a tábor üzemeltetői elkezdték építeni az üzemet. Nem sikerült rehabilitálniuk a veszélyeseket, és éjszakánként kirángatták őket, de a „hasznos változtatások” nem értek véget itt. Rájöttek, hogy a tábornak teljesen „önellátónak” kell lennie. Akkortól magunk termeltük és főztük meg az ételünket, mi takarítottuk a mosdókat, mi varrtuk az egyenruhánkat, és az övéiket is.

A téглаépület a tábor nyugati végében volt, Thurmond hosszú, téglalap alakú telkének szélén. Nekünk kellett

kiásnunk hozzá az alapokat, de a táborvezetés nem bízott bennünk annyira, hogy mi építsük fel. Néztük, ahogy egyik emeletet húzzák fel a másik után, találgattuk, hogy mi lesz, és mit csinálnak velünk abban az épületben. Ez még akkor volt, amikor a pletyka úgy terjedt, mint a pitypang pelyhes magja a szélben; egyesek úgy gondolták, hogy tudósok jönnek, és újabb kísérleteket végeznek; mások úgy gondolták, az új épületbe költöztetik a Vöröseket, a Narancsvöröseket és a Sárgákat, ha és amennyiben visszajönnek; mások szerint ott fognak megszabadulni tőlünk egyszer és mindenkorra.

– Nem lesz semmi baj – mondta nekem Sam egyik éjszaka, nem sokkal lámpaoltás előtt. – Akármilyen is történjen... minden rendben lesz. Érted?

De nem volt rendben. Akkor sem volt rendben, és most sincs rendben.

Az üzemben tilos volt beszélgetni, de ezt sikerült kiábrándítani. Ami azt illeti, csak a barakkunkban beszélgethettünk egymással, és csak addig, amíg le nem kapcsolták a világítást. Mindenütt máshol csak munka, engedelmesség és csend volt. Ám nem lehet évekig együtt élni másokkal úgy, hogy ne fejlesszünk ki másfajta nyelvet, amelyben nem hangok, hanem titkos jelentésű vigyorok és gyors pillantások hordozzák az üzenetet. Ma azt a feladatot adták, hogy pucoljuk ki a PSF-esek bakancsait, és fűzzük vissza beléjük a fűzőt, és varrjuk fel rendesen egyenruháik meglazult gombjait, ám a fekete cipőfűző egyetlen laza rándítása, és egy pillantás a velem szemben álló lányra – aki nagyon csúnyát mondott rám előző éjjel – rengeteget elárult.

Az üzem nem valamiféle gyár volt. Jobb lenne talán raktárnak nevezni, mert az egész épület egyetlen hatalmas tér volt; a munkaterület felett felfüggesztett fém járófolyosóval. Az építők gondoltak arra, hogy a nyugati és keleti falon két nagy ablakot vágjanak, ám mivel télen fűtés, nyáron pedig légkondicionálás nem volt, inkább a rossz időt engedték be, mint a napfényt.

A táborvezetés igyekezett mindent a lehető legegyszerűbbre venni; asztalokat állítottak fel, hosszú sorokban a poros betonpadlón. Aznap délelőtt több százan dolgoztunk az üzemben, mindenki Zöld egyenruhában. Tíz PSF-es járőrözött felettünk a fémjárdákon, mindegyiküknél fekete puska. Tízen lent, közöttünk járkáltak.

A szokásosnál is nyomasztóbb volt, hogy minden irányból éreztük a nyomást, mindenfelől figyeltek minket. De én nem aludtam jól az éjjel, bár előző nap végig a Kertben dolgoztam. Fájt a fejem, amikor lefeküdtem, és reggel szédelegve ébredtem, mintha lázam lett volna, és a torkom is fájt. A kezem is zsibbadt, merev volt, ujjaim ceruzaegyenesek, egyik sem hajlott.

Tudtam, hogy lemaradtam a többiektől, de valahogy olyan volt, mintha fuldokolnék.

Minél jobban próbáltam dolgozni, minél jobban igyekeztem a fejemet a víz fölött tartani, annál fáradtabb és lassabb lettem. Egy idő után az állás is túl nagy erőfeszítést jelentett, és az asztalnak kellett támaszkodnom, nehogy ráessek. Többnyire nem volt gond abból, hogy csigatempóban dolgoztam. Nem adtak nekünk fontos munkát, és nem volt határidő. Minden feladat, amit teljesítenünk kellett, egyszerűen jól felmagasztalt csendes foglalkozás volt, kizárólag azzal a céllal, hogy mozogjon a kezünk, és testünket lefoglaljuk valamivel, mert különben halálra untuk volna magunkat. Sam ezt „kényszermunka-pihenőnek” nevezte. Kiengedtek minket a barakkból, és a munka nem volt olyan nehéz és fárasztó, mint a Kertben, de senki nem akart az üzemben lenni.

Különösen, amikor zsarnokoskodó öröket osztottak be hozzánk.

Sokkal korábban tudtam, hogy ott áll mögöttem, nem ért meglepetésként, amikor meghallottam, hogy számolni kezdi az asztalon előttem álló, befejezett, fényes cipőket. Fűszeres hús és motorolaj szaga volt, ami önmagában is

elég émelyítő kombináció volt; a cigarettafüst szag tovább rontott a helyzeten. Próbáltam kihúzni magamat pillantásának súlya alatt, de olyan érzés volt, mintha két öklét mélyen a lapockáim alá nyomta volna.

– Tizenöt, tizenhat, tizenhét...

Hogyan lehetséges, hogy az ő szájukból még a számok is élesen hangzanak?

Thurmondban nem volt szabad megérintenünk egymást, az pedig végképp tilos volt, hogy egy PSF-eshez érzünk, de ez nem jelentette azt, hogy ők nem érhettek hozzánk. A férfi két lépést tett előre; csizmája – pontosan olyan volt, mint az asztalon állók – hozzáért fehér, fűzőtlen egyencipőmhöz. Mivel nem reagáltam, egyik kezével átnyúlt a vállam mellett, azzal az ürüggyel, hogy a munkámat ellenőrzi, és a mellkasához szorított. *Lapulj, húzódj össze*, mondtam magamnak, és hátamat meggömbítettem, fejemet lehajtottam, csak a feladatra figyeltem. *Húzódj össze, légy észrevétlen!*

– Semmit érő – mordult a PSF-es mögöttem. Teste akkora hőt árasztott, hogy az egész épületet be lehetett volna fűteni vele. – Az egészség rosszul csinálod. Nézd... figyelj, te lány!

Akkor néztem rá először, a szemem sarkából, amikor kitépte kezemből a cipőpasztás rongyot, és mellém lépett. Alacsony volt, csak egy-két ujjnyival magasabb nálam; orra tömzsi, arca mintha minden lélegzetvételnél megremegett volna.

– Így kell ezt – mondta, és elkezdte fényesíteni a bakancsot, amit elvett előlem. – Nézz rám!

Ez valami trükk. Hiszen a szemükbe nézni sem volt szabad.

Valakik nevettek körülöttem. Nem lányok, hanem a mögé gyűlt PSF-esek.

Úgy éreztem, mintha zsigereim felforrósodtak volna. December volt, és az üzemben nem lehetett több négy-öt foknál, de homlokomon, arcomon verejtékpatakok csorogtak és éreztem, hogy torkomban karcos, kemény köhögés formálódik.

Érintést éreztem az oldalamnál. Sam nem nézhetett fel a munkájából, de láttam, hogy a szeme felém rebben, próbálta felmérni a helyzetet. Torkától arca felé dühös vörösség indult, és csak elképzelni tudtam, milyen szavakat fojtott vissza magában. Csontos könyöke ismét az oldalamhoz ért, mintha emlékeztetni akarna, hogy még mellettem van.

Aztán kínos lassúsággal éreztem, hogy ugyanaz a PSF-es megint mögém lép, karját végighúzza vállamon, karomon, és finoman leteszi elem az asztalra a bakancsot.

– Ezek a bakancsok – mondta halk, doromboló hangon, és ujjával kopogott a műanyag tárolódobozon, amelybe a kész darabokat tettem. – Te fűzted be őket?

Ha nem tudtam volna, milyen büntetést kaphatok érte, sírva fakadtam volna. Minél tovább álltam ott, annál ostobábbnak éreztem magamat, és annál jobban eltöltött a szégyen. Képtelen voltam megmozdulni. Összeszorított fogam mögött nyelvem a kétszeresére duzzadt. A fejemben kavargó gondolatok egészen világosak, könnyűek voltak, valami furcsa, opálos homályosság vegyült beléjük. Szemem alig tudott fókuszálni.

Újabb gunyoros nevetés hangzott fel mögöttünk.

– A fűzés mind rossz!

Másik karja emelkedett testem mellett, bal oldalt, és testének nem volt egyetlen olyan felülete sem, amely ne érintkezett volna az én testemmel. Valami új érzés tört fel torkomban, erős savas íze volt.

Körülöttünk az asztaloknál néma csend lett.

Hallgatásom csak még jobban felbőszítette. Figyelmeztetés nélkül felkapta a bakancsokkal teli dobozt, felborította, és a tucatnyi lábbeli hatalmas zajjal szétszóródott az asztalon. Ekkor már mindenki minket figyelt. Mindenki látott engem, mintha rivaldafényben lettem volna.

– Rossz, rossz, rossz, egyik sem jó! – kántálta, a bakancsokat dobálva. De ez nem volt igaz. Mindegyik darab tökéletes volt. Csak bakancsok voltak, de tudtam, kik fogják

viselni. Volt annyi magamhoz való eszem, hogy jól végezzem a munkát. – Süket is vagy, nem csak néma, Zöld?

Aztán Sam hangját hallottam, teljesen világosan, mint egy távoli mennydörgés:

– Az én dobozom volt.

Csak arra tudtam gondolni, hogy *nem, nem, ez nem lehet. Ó, ne!*

Éreztem, hogy a hátam mögött álló PSF-es izmai megmerevednek, és meglepetten elhúzódik. Mindig ezt csinálták; meg vannak lepődve, hogy még emlékszünk, hogyan kell a szavakat használni, és ellenük fordítjuk őket.

– Mit mondtál? – mordult rá.

Láttam, hogy az indulat Sam ajkáig emelkedik. Nyelvén forgatta, mintha citrom ízű savanyú cukor lenne.

– Pontosan hallotta, mit mondtam. Vagy a cipőpaszta bűze annyira az agyára ment, hogy kipusztultak a maradék agysejtjei?

Már akkor tudtam, mit akar, amikor rám nézett. Tudtam, mire vár. És éppen azt adta meg nekem: támogatást.

Egy lépést hátráltam, kezemet karba fonva. *Ne csináld*, mondtam magamnak, *ne, tedd. Sam képes egyedül megbirkózni a helyzettel.* Samnek nincs semmi titkolnivalója és bátor... de valahányszor ezt tette, valahányszor kiállt értem, mellettem, és én félve húzódtam vissza, úgy éreztem, hogy elárulom őt. Hangom megint vastag félelem- és óvatosságrétegek mögé húzódtott. Ha belenéznek az aktámba, ha meglátják a megválaszolatlan kérdéseket, és elkezdenek utánajárni, Sam büntetésével össze sem hasonlítható módon bánnának velem.

Legalábbis ezt mondogattam magamnak.

A férfi ajkának jobb sarka felfelé rebtent, a komor, feszes vonalból gúnyos vigyor lett.

– Nahát, az egyik él!

Gyerünk, gyerünk, gyerünk, Ruby! Sam fejének biccenése, vállának feszessége közvetítette ezt az üzenetet. Nem értette, mi történné velem. Én nem voltam olyan bátor, mint ő.

De olyan akartam lenni. Olyan nagyon, nagyon bátor akartam lenni, mint ő.

Képtelen vagyok. Nem lehet. Nem tehetem.

Nem kellett hangosan kimondanom a szavakat. Könnyen leolvasta az arcomról. Láttam, ahogy a felismerés összeáll benne, valahol a szeme alatt; jóval az előtt láttam, hogy a PSF-es előrelépett, és megragadta a karját, és elrángatta az asztaltól, tőlem.

Fordulj meg, könyörögtem. Lófaroakra fogott szőke haja minden lépésre lendült; az őt kivezető PSF-es vállánál magasabba emelkedett. *Fordulj meg!* Azt akartam, hogy lássa, mennyire sajnálom, hogy tudja, a mellkasomban érzett szorításnak és az émelygésnek semmi köze a lázhoz. Minden egyes kétségbeesett gondolatomtól az émelygés undora fogott el. A rám szegeződött tekintetek egyenként fordultak másfelé, a katona pedig nem jött vissza, hogy befejezze sajátos kínzását. Nem volt senki, aki látta volna, hogy sírok; már régen megtanultam halkan, feltűnés nélkül sírni. Már nem volt miért rám nézzenek. Újra abban a hosszú árnyékban voltam, amit Sam hagyott maga mögött.

Az engedély nélküli megszólalás büntetése több napi elkülönítés volt, amit a kertben, egy oszlophoz bilincselve kellett eltölteni, akármilyen volt az idő. Láttam gyerekeket, akik hókupacon ültek, ajkuk elkékült, takaró nélkül vacogtak. Még több büntetettet, láttam, akiknek bőrét nyáron megégette a perzselő nap, akiknek testét sár borította, vagy szabad kezükkel rovarcsípéseket próbáltak vakarni. Nem meglepő, hogy a PSF-esnek vagy táborvezetőnek való visszabeszélés büntetése ugyanez volt, azzal szigorítva, hogy a büntetett nem kapott élelmet és néha vizet sem.

A visszaesők büntetése valami borzalmas lehetett; Sam nem tudott vagy nem akart beszélni róla, amikor két nap múlva végre visszatért a barakkunkba.

Bejött; csurom vizes volt, és reszketett a téli esőtől. Úgy nézett ki, mint aki nem aludt többet, mint én. Rögtön

leszálltam priccsemről, talpon voltam, amint megláttam. A barakk felénél járt, amikor mellé értem.

Megfogtam a karját, de elhúzódott; álla megfeszült, szinte ádáz tekintettel nézett. Arcát, orrát vörösre fújta a hideg szél, de testén nem látszott seb, sem zúzódás. Szeme sem volt dagadt a sírástól, mint az enyéem. Mintha enyhén, de csak nagyon enyhén sántított volna, de ha nem tudtam volna, mi történt, talán csak azt gondolom, hogy a Kertből jön, nehéz munkanap után.

– Sam – szólítottam; gyűlöltem saját hangom remegését. Nem állt meg, nem is nézett rám, amíg hálóhelyünkhöz nem értünk; akkor egyik kezével a matracát markolva mozdult, hogy felkapaszkodjon az emeletes ágyba.

– Kérlek, mondj valamit! – könyörögtem neki.

– Te csak álltál ott – szólalt meg halk, reszelős hangon, mintha napok óta nem beszélt volna.

– Nem kellett volna...

Álla lefelé moccant, mellkasához ért. Hosszú, kócos haja vállára, szemébe hullt, elrejtette arc kifejezését. Akkor megéreztem... tudtam, hogy az erő, amellyel addig hatottam rá, elenyészett. Felszabadult. Nagyon furcsa érzés tört rám... mintha lebegnék, egyre távolabb sodródnék, és senkibe sem kapaszkodhatok. Közvetlenül mellette álltam, de a köztünk lévő távolság átugorhatatlan mély szakadéknak látszott.

– Igazad van – szólalt meg Sam végül. – Nem kellett volna. – Borzongva sóhajtott. – De akkor mi lett volna veled? Csak ott álltál volna, és hagytad volna, hogy azt tegye, amit akar, és semmit nem tettél volna, hogy megvédj magadat.

És akkor rám nézett, és azt akartam, hogy inkább forduljon újra el, ne nézzon úgy. Szeme olyan sötéten villant, amilyennek még nem láttam soha.

– Szörnyű dolgokat mondhatnak neked, bánthatnak, de te sosem támadsz vissza... és tudom, Ruby, tudom, hogy te ilyen vagy, de néha azon gondolkodom, vajon törődsz-e te

ezzel egyáltalán. Miért nem tudsz legalább egyszer kiállni saját magadért?

Hangja alig volt hallható, de olyan szaggatottan beszélt, hogy attól tartottam, vagy üvölteni fog, vagy hisztérikus sírásban tör ki. Lenéztem a kezére, nadrágja szélét rángatta, keze olyan gyorsan mozgott, hogy kis híján nem vettem észre a csuklóján húzódó élénkvörös foltokat.

– Sam... Samantha...

– Azt akarom... – feszengett, nagyokat nyelt. Szempilája nedves volt, de nem csordult le könnycsepp az arcán. – Azt akarom, hogy hagyj magamra. Egy kis ideig. Egyedül akarok lenni.

Nem kellett volna megérintenem, így nem, hogy a láz és a kimerültség gyötört. Addig nem lett volna szabad megérintenem, amíg testem remegett, mert mélyen, velőig gyűlöltem magamat. De akkor azt gondoltam, hogy ha megmondhatnám neki az igazat, ha megmagyarázhatnám, nem nézne így rám megint. Akkor tudná, hogy a legkevésbé sem akartam... egyáltalán nem akartam, hogy miattam szenvedjen, akár a legkisebb mértékben is. Rajta kívül nincs más velem itt a táborban.

Ám abban a pillanatban, ahogy ujjaim hozzáérték, a világ kihullt alólam. Éreztem, hogy hajszálaim vége lángra lobban, és a tűz koponyámgig terjed. Azt hittem, már legyőztem a lázat, ám az hirtelen a szürke szín furcsa árnyalatára festette a világot előttem. Láttam Sam kifejezéstartan arcát, aztán eltűnt; fehéren izzó emlékek vették át a helyét. Nem az én emlékeim. Iskolai tábla, matematikai feladatokkal teleírva; egy golden retriever a kertben ás; a világ emelkedik, lesüllyed, hintáról nézve; a Kertben a kihúzott zöldek gyökere; a menzaépület téglafala az arcomhoz ér, ahogy egy újabb ököl lendül felém... gyors támadás mindenfelől, mintha vakuk villannának.

Amikor magamhoz tértem, még mindig egymást bámultuk. Egy pillanatig azt hittem, rémült arcomat látom sötét,

üveges szemében. Sam nem rám nézett, úgy tűnt, nem néz semmire, csak tőlem jobbra, a levegőben lassan lebegő por-szemeket nézi. Ismertem ezt az üres tekintetű nézést. Évekkel korábban anyám arcán láttam.

– Új vagy itt? – kérdezte, hirtelen védekezően és döbben-ten. Tekintete arcomról csontos térdemre rebbent, aztán megint a szemembe nézett. Mély levegőt vett, mintha hosszú idő után bukkant volna fel a víz mélyéről. – Legalább neved van?

– Ruby – súgtam. Ez volt az utolsó szó, amit mondtam, aztán közel egy évig nem szólaltam meg.

